

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

60. szám.

Pest, majus 24. 1848

Nem kell táblabíró politika.

April 10. kezdve e lap hetenként hatszor egy közép nagyságu iven fog megjelenni, és posta útján is megrendelhető.

Előfizetési ár:

April 10-kétől junius végeig, Budapesten, házhoz hordással 2 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 3 ft. 30 kr.

April 10. september végeig félévre: Budapesten 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

April 10-étől december végeig három évnegyedre:

Budapesten házhoz hordással 6 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 8 ft.

Budapesten egy pengő forintjával, egy hónapra szóló előfizetést is elfogadunk.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. pp. fizettetik.

A pesti gyógyszerész segédek, havonként 20 forintot áldoznak a haza oltására.

A fizetés majus hóval kezdődik, melyre az illető összeg nálunk lefizetett.

Éljenek!

Az eddig begyűlt adakozások ezek:

Szerkesztőség 20 ft. Schlesinger Ágoston 5 ft. Juhász András 3 ft. Bezerédi Gergely 1 ft. p. p. Összesen: 49 ft. p. p.

Pest, május 24.

A pénzügyminister tegnap egy a hazához intézett felkivást hirdtetett ki.

Ma megjelent, s a szerkesztőségekhez közlés végett szétküldetett azon rendelvény is, melyre az említett felhívás vonatkozik.

A magyarok istene még folyvást örködik felettünk. Vannak pillanatok, melyben hisszük, hogy a csaknem másfél hónapi idővesztés még kipótoltató leend.

Nemzeti függetlenségünk két alapköve: a magyar katonaság, s független pénzügyünk e napokban tetetett le.

Az absolutismus gépei, a régi katonák általános reorganisationnak néznek elébe. Közülök a jó elem egybe fog olvadni azokkal, kikben a magyar egyedül bizhatik.

A fővárosban a toborzás a körülményekhez képest meglehetősen sikerrel halad előre.

Jól értesültek állítják, hogy számszerént már 600-an vannak felfogadva.

Sajnálattal kell kimondanunk, hogy a süker

dicsőségében azok, kiket a ministerium ez iránt megbízott, csak kevés mértékben osztozhatnak.

Mérjük állítani, hogy ha az ügy ott marad, hogy csak a minsterrendeleteknek tétetik elég, az eredmény annyi lesz mint semmi.

Az ország ez ügyben legtöbbet néhány egyesek fáradhatlan buzgalmának köszönhet. Különösen a lelkes ifjuságnak, mely különben fáradozásaiában, onnan, honnan kellene, nem igen gyamolttatik.

A pesti nép leglelkesebbje azt hitte: Forradalmi idők vannak, a hatalom azé, a ki azt kezébe keríti: s innen minden megbízás nélkül élére állt a toborzás vezérletének, és meglehet, hogy saját dolgainak elmulasztásával működik, biztat, lelkesít.

Alkalmat veszünk itt felszólítani az igaz magyart, a valódi nemzeti pártot, hogy a vidéken is ne hagyják ez ügyet egyedül a hivatalosan megbízottakra.

Azok mindent a régi modorban intéznek el. Azt mondják, hogy a pesti katonai toborzó tisztnek egy pár napig még az sem akart fejébe menni, hogy a beiratandók nem az ő ezredje kiegészítésére fognak használtatni, majd a vidéken is így még imigyebben fog menni minden, ha csak széles ez országban mindenütt nem lesznek lelkesek, kik az ügy vezérletébe lényeges befolyást szerezni nem akarnának.

A mi itt a tehén-utcai szenyesség volt, a vidéken lesznek a vásárpiaczi undorító tanyák.

Illy rendszernél az ország legfeljebb egy pár ezer éhenhaltat és elvetemült embert szerkezhet össze.

Pedig nekünk, kik csak csekély számú seregget tudunk összerakoztatni, különösen a bátrak és vitézekre van szükségünk.

Nekünk azt kell megmutatnunk, hogy egy magyar megfelelően öt muszkának, tíz németnek.

Magyarok, im a legkomolyabb szó, mit valaha legigazabb barátotok hozzátok intézett.

Magyarország fenséges vidékei, ti nagy és komoly városok a puszták tengerében, ti eredeti és szép faj, kik ott laktok, hol a mindig magyar Tiszának ömlenek árjai.

Magyar nép gondold meg, miről van itt szó.

Arról, hogy tovább is ezen mindenek felett imádott földön, mint urak lakjunk, hogy külsőleg és belsőleg függetlenek legyünk, hogy nekünk, e kevély nemzetnek senki se parancsolgassunk. — Hogy mienk legyen e föld, melyet ezered év óta saját kényelmünkre kedves hazánkká átalakítottunk.

Van e köztünk, ki elviselhetné a gondolatot, hogy dicső foglalatásaink gyümölcseit érdemellen, s tömegben betóduló ellenségeink szedjék? Hogy városainknak új és barbar neveket adjanak, fo-

lyóink elnevezéseit eltorzítsák, hogy nemzeti színeink kelyébe, szennyes lobogók tüzetcssenek ki.

Ki tűrhetné el, hogy méltóságos és gazdag nyelvünk uralkodó magasságából lehányassék, s helyébe bárdolatlan s mitveletlen hangok kezdjenek itt nekünk parancsot osztogatni.

Nagyszerű pillanat áll előttünk. Azon időpont, mellyel maradékainknak mindörökre büszkélkedniök kell,

A történetek hirdetni fogják az utókornak a veszélynek, mellyel környezve valánk nagyságát hirdessék azt is, hogy egy maroknyi nép, midőn nemzete becstületéről volt szó, leghivebb fiai partokban önték véreket, s miként a végzet felettük határozott, meghaltak, vagy független létüket egy új ezredre ismét kivívták és biztosították.

Meg kell mutatnunk azt, hogy a háromszázados szeny nem a magyar népet, hanem csak az ország büllen fiait illeti.

Hogy azon perczen, melyben a népnek jogai vissza adattak, a magyar miként hajdan, midőn e faj egészen szabad volt, most ujra saját erejéből megtudja magát védeni.

A hivatalos nemzet csak a külföld erejével tudott megállani.

És hogy élhessen egyenként, ongedé oda legtermészetesb jogait.

Most ezen jogok vissza estek oda, a honnan minden ered a nép karjai között.

Ezt meg kell védelmeznünk. Inkább ezerszeres halál, mint csak egy lépés is vissza felé.

Mi kik Magyarország ifjuságát ismerjük bátran nézünk jövőnk felé. A miket mi mondunk azt országunk téres vidékein százezerként mondják.

A magyar nép hoszu időkig elfeledve elnyomatva, s elbátortalanítva volt.

Kezdeit hitelességet nyerni azon aruló hit hogy mi magunk magunkat meg nem védelmezhetjük.

Más kisebb nemzetek is megállhatnak. Hát mi annyi millió néppel és szövetezve azokkal, kik köztünk századok alatt laknak, s kiknek érdekük a mienkkel ugyanaz.

Ujabb időkben többször láttunk köreinkben idegen ifjakat. De azoknál a mi ifjaink minden tekintetben, lelkességben, bátorságban s férfias erőben ezerszer különbek.

A veszély nagy, de eddig rejlett erőnk is nagy.

Csak bátor szembeszállás és megelőzés! —

Bécsből írják.

Szerkesztő! Bécs a politicai aprilis példányképe. —

Ön ismer engem, ön tudja, hogy régi drága szokásomnál fogva nincs a városnak olly szege zuga, hol időközönként egyszer másszor meg ne fordulnék.

Bennem kegyetlenül uralkodik a kóborlás lelke. —

Ah de van is élv, az ember annyi mindenféle csudás véleményét hallhat. Hallok is olyanokat egynéhá, hogy kevés hija, hogy hanyat nem vágom magamat.

Az a bécsi néppolitica, szerkeztő! Nincs annak párja, uram.

Tökéletes éretlenség.

Találtam a kocsmákban olyanokra, kik a nélkül, hogy communismus doctrinájáról csak egy kukkot is hallottak volna. Communisták ittak, s midőn lecsipték magukat, dühös royalista lett belőlük. Van egy nagy rész, melly a politikát csak spasz-nak nevezi. Ezek meg nem foghatják, miként létezhessek valami komoly dolog a világon azon egyen kívül, mellyel az ember napi élelmét keresi.

Ezek, ha mozgalom van, ki mennék nőzni, és csudálkoznak, hogy annyi ember gyűlt az utcára. Kérdegetik egymást. Mi történt? Mit jelen ezen csoportozás. Folyvást úgy beszélnek, mintha ők nem is tartoznának a mozgalomhoz.

Vannak, s ilyenek leginkább a polgári osztályban, kik így gondolkoznak. Minden úgy van legjobban, a mint van, különben hogy is volna így? —

Vannak republicanusok, de csak bécsies értelemben. Ezek szeretnék, ha Bécsben is úgy volna, mint Párisban. Kikiáltanak ők, ha arra kerülne a dolog, bár mikor a republicát, de azért a császárt is szeretnék megtartani. Olyanok ők, mint a gyermekek, kiknek, ha pénzük van, s vesznek valamit, az árút is szeretnék megtartani, a pénzt is.

Igazi republicanusok csak az ifjuság között vannak. Ezek között vannak is az ilyeneknek bécsiek, többnyire magyarok, lengyelek, néhány olasz, s legtöbbször németek. Hamburg, Würtemberg, Baden és Frankfurt tájékról.

Bécsben a politikai eszmék közül egyetlen egy sincs még megérve.

De azért van, a mivel mozgalmat elő lehet idézni. Van, a ki a tömeget vezetheti oda a hova tetszik.

S ez az ifjuság. A bécsi nép azt akarja, mit az egyetemi ifjuság akar.

A nép látta, hogy az ifjuság egyedül azon tényező, mellynek vezérlete alatt a kormányra befolyjni lehet. A marciusi napoktól fogva az austriai kormány: a bécsi egyetem.

De nem is igen eresztenék ám haza könnyen az ifjuságot. Élelem és szállással a polgárság ingyen szolgál.

Bécsben azon jelszó, hogy úgy legyen, mint az egyetem akarja, mindent kivihet. Ugy vannak vele, mint mi magyarok, kik beszélhetünk a falukon bár mit alkotmányos jogainkról, nem igen lelkesülnek rajta. Csak egy eszme van, mit népünk ért és hisz. — Hogy a magyarnak nem kell a német. — E jelszót nálunk is úgy lehet minden jóra használni, mint Bécsben azt, hogy legyen úgy, miként az ifjuság akarja.

Ma reggel következő levelet kaptunk :
Nagyon utált Csernátoni ur !

Bármennyire gyűlölöm is önt, mint elleneink egyikét, de mégis kénytelen vagyok jelenleg önhöz folyamodni.

Hatalmas fejedelmemtől egy bizomány elvégzésért küldetém a felvilágra.

A bizomány Rosenfeld leendő polgártársamat illető, de őt most százföldön cselszövényes utazásaiban az ördög sem képes feltalálni.

Kérem azért önt, mint Rosenfeld barátom ismert ellenét, lapjában e bizományról őt tudósítani. Magam még Angliába megyek, hol több rokoni-mat kell vigasztalni, azért ez ide mellékelt csomót és levelet kezeinél hagyom. Ki egyébiránt maradok önnek

Budapest maj. 23.

örökös ellene

Belzebub

belügyminister.

Az e mellé foglalt levélnek adresse következő volt. —

Rózsamezei (Rosenfeld) candidatus alvilági polgárnak, a poklok leghatalmasabb fejedelmétől Lucifertől.

Hivatalból.

N. Szeben.

Foglalatja pedig így hangzott :

Kedves Rózsamezei !

Önnek burocraticai szükkeblősége és legkedvesebb s különösen szeretett szülöttünk Metternich iránti szolgálkúsége régóta ösmeretesek előtünk, s számos évek óta kíséri már magos figyelmünk önnek pokoli terveink kivételére és előmozdítására tett lépéseit.

Csak tovább kedves Rózsamezeim! e Mezőn önnek Rózsák fognak teremni, mellyek bűdössek lesznek ugyan, de annál tövissesebbek.

Csak ne lankadjon ön, mert már közel az idő, mellyben fáradalmai méltó jutalmát veendi.

Türelem, nem soká lesz már, hogy mondani fogják irigyei: „elvitte mégis az ördög valahára.“

Addig is azonban érdemei iránti magos elismerésünket akartuk önnek tudtára adni.

Önnek a két Magyarhon közti unio akadályozása iránti ügyünkben elkövetett gyalázatosságai olly nagyszerűek, miként elhatározók magunkat, önt bokros érdemei ideiglenes méltánylataul „Lapis infernalis“ polgári érdemrendünk nagykeresztjével megajándékozni.

Mellyet is midőn ezen saját hegyes körmunkkel irt levelünk mellett önnek, szolgabérben fizetett aranytól piszkos kezeibe juttatunk, eljárása cselszövényei és mogvesztegetései felett elátkozott lelkünk örömét is kifejezzük.

Közelebről Metternich szolgál utján egy láda aranyat fogunk önnek küldeni.

Hogy ezen izzó szereket ön ohajtásuuk szerint használandja, arról kezeskedik hol szénné vált lilkiösmérete.

Ezen ajándokunk és illetőleg rendeletünk végrehajtásával felelős belügyministerünk Belzebub van megbízva, ki egyszersmind önt, mi előbb irtóztatós színem elibe hozandja, hol minden gyalázatosságának méltó jutalmát veendi.

Ki egyébiránt, magos pokoli kegyünkkel s változhatatlan roszindulatunkkal maradunk önnek jóakarói

Lucifer

Belzebub

isten kegyetlenségiből

belügyminister.

pokloknak fejedelme és

Költ Acheronban 5880.

jeruzsálemi király

majus 22-én.

* * *

A tisztelt belügyminister ur megbizásának engedelmes engedve felszólítjuk Rosenfeld pokoli agens urat, rendkeresztjének és levelének az alólírt kezeiből átvételére, ki egyszersmind kijelenti azon készségét, hogy még maga is képes volna az ördögnek tömjénezni, csak hogy a felrendkeresztzett ur mielőbb pokolba expedialtassék.

Csernátoni.

Itt következik a pénzügy minister rendelete melly alapja lesz kifejlendő független magyar finantz rendszerünknek.

A rendelt világos, hozza commentár nem kell.

Az egész Kossut tollából származott.

Mi e rendeletete hangos éljen kiáltások és legőszintébb szerencse kívánatok között a többi lapokat megelőzhetve nyújtjuk át a közönség kezébe.

Pénzügyministeri rendelet.

Kamatós kincstár - utalványok kibocsátása ügyében.

A belügy ministernek majus 19-én kelt s a „Pesti Hirlap“ majus 23-án 63 számában közrebocsátott értesítése folytán; mellyben hazánk épességének, szabadságának s becsületének megmentése végett a haza polgárai ajánlatokra szólítanak fel, azokra nézve, kik a tegnapi napon kelt, s a hirlapokkal mellékleiben közrebocsátott felszólításomban foglalt okoknál fogva a közállodalmat jelen rendkívüli szükségai között kölcsönzésekkel hajlandók segíteni, főherczeg István nádor királyi helytartó kegyelmes helybenhagyásával, s az összes ministeri tanács megegyezésével, rendelem a mint következik.

1-ször Két millió pengő forint értékig 5 % kamatos kincstár utalványok bocsátatnak ki.

2-ször Ezen kincstár utalványok három, hat, és tizenkét hónapra szólnak. A vevőknek, kik ezen utalványokat kész pénzen vásárolják meg, tetszésükre bizatik, akár három, akár hat, akár tizenkét hónapos kincstár utalványokat kívánni, kik azonban nem kész pénzzel, hanem arany és ezüst szereknek az általam mellékleiben hivatalosan közrebocsátott beváltási árjegyzék szerint átengedésével kívánnák megvásárolni csak tizenkét hónapos lejáratu kincstár utalványokat kaphatnak.

3-szor A kiadandó kincstár utalványoktól kiadásuk napjától számított 5 % évi kamat jár, melly kamatjárulék a kész pénzen vásárlandó három és hat hónapos utalványokra a kiadás alkalmával azonnal előre levonatik, az egy egész éves lejáratu kincstár utalványoknál pedig a kiadás alkalmával fél évi kamat fizettetik ki, a második fél évi kamatra nézve az utalványok szelvényvel látatnak el, mellyeknek előmutatói az illető kamatot az utalvány kiadása után hat hónappal akár az országos kincstár főfizető hivatalánál Budán, akár pedig az illető vidéki sóhivataloknál bár mikor felvehetik.

4-szer Az utalványok tökeértéke a lejárat szintügy akár a kincstári főpénztárnál Budán, akár pedig az illető vidéki sóhivataloknál az ercedeti utalvány visszaadása mellett kész pénzzel felvehető.

5-ször A kiadandó kincstár utalványok 50 és 100 pengő forintról szólnak, s a nagyobb összegű ajánlatokért tetszés szerint akár ötven

akár százas utalványok kiszolgáltatása kívánatik. Az illető kamat a forgalombani tájékozás végett napról napra kiszámítva, az utalvány hát-lapján olvasható.

6-szor. Miszerint pedig a hon megmentésébeni részvétben a kisebb tehetségű de valamint jogban, úgy a honszeretet érzelmében egyenlő polgárok is osztozhassanak, bármint csekély összegbeni ajánlat is elfogadtatik, s az 50 fton aluli ajánlatokról ideiglenes nyugtatóványok adatnak, mellyek kiadásuk napjától számított hat hónap múlva bár mikor kész pénzzel beváltatnak vagy pedig az 50 és 100 forintos utalványokat venni akarók által elő mutatva az utalvány árába kész pénz helyett elfogadtatnak, s kamatos utalványnyal kicseréltetnek; illy esetben azonban, mint hogy a kisebb ajánlatok kamatjának napról naprai kiszámítása valósithallan apró töredékekre oszlik, a kamat csak az utalvány kiadása napjától számítottatik.

7-szer Ezen kincstár utalványokra fizetésül akár ezüst és arany pénz, akár bécsi bankjegy, akár arany és ezüst szerek, akár töredék s ócska ezüst és arany elfogadtatik.

8-szor Az ajánlatok beszédésére nézve pedig az idézett belügyministeri rendelet folytán következők határozatnak.

a) Minden törvényhatóságokban az ajánlatok átvételére annyi helyen állittatnak fel küldöttségek, miként ezt a vidéki körülmények javasolndják.

b) Ezen küldöttségek a honpolgárait a hazamegmentésének dicsőségébeni részvétre alkalmas módokon felszólítván, ajánlatokat tegyenek azok készpénzben, bankjegyekben a vagy arany és ezüst szerekben nyugtatóvány mellett átvendők, s az ajánlatot az átadó bizonyítványával ellen nyugtatóványoztatják.

c) E végett két párban az ajánlatokról rovatos jegyzéket viendenek, mellynek rovatjaiba az ajánló neve s lakása, ajánlatának minősége és mennyisége, az ajánlónak ellenyugtató elismerése, nem különben az is bejegyzendő három, hat vagy tizenkét hónapos kincstár utalványt kívánó magának kiszolgáltatni; mire nézve figyelemben tartandó, hogy a nem készpénzbeni ajánlatokért csupán egy éves utalványok adatnak.

d) A küldöttségeknél begyüldendő ajánlatoknak átvételére most egyelőre a következő magyar kincstári hivatalok jelöltetnek ki.

A kész pénz és bankjegyek átvételére a budai főpénztár, és a pesti, pozsonyi, sopronyi, győri, komáromi, vesprieni, körmendi, kanizsai, dunaföldvári, pécsi, bajai, ipolysági, selmeczi, gácsi, szeredi, rózsahegyí, kézsmárki, iglói, egri, kassai, miskolczy, sóvári, tokaji, ungvári, szathmári, nagyváradi, szegedi, aradi, temesvári, nagybecskerekí.

Az arany és ezüst szerek átvételére, a pesti ezüst beváltóhivatal, a selmeczi főkamagrófi hivatal, s a pozsonyi, győri, komáromi, földvári, pécsi, egri, kassai, miskolczy, szegedi s temesvári sóhivatalok vannak értesítve.

Az ajánlatokat beszédő küldöttségek, ha helyben van valamelyik a kijelölt kincstári hivatalok közül, annak az összegyült ajánlatokat legfőlebb harmadnapoként, ha pedig helyben nem volna, mibelyt a beszoigaltatási költségeket megérdemlő összeg gyül egybe, minden esetre pedig 15 napról 14 napra a legközelebb eső kincstári hivatalnak, a rovatos jegyzék azon példányának a kül-

döttség aláírása melletti átadásával, mellyben az ajánlók ellenyugtatóványozó elismerése foglaltatik, beszoigaltatandják, s magokat a beszoigaltatásról nyugtatóványoztatják, a kincstári említett hivatalok pedig a kész pénzbeni kisebb ajánlati összevegekről a fentebbi 5-ik pont értelmében ideiglenes nyugtatóványokat, a nagyobbakról az ajánlók kívánsága szerint 50, vagy 100. frt. s három, hat, vagy 12 hónapos kincstári utalványokat adandnak, mellyeket az ajánlók az illető küldöttségeknél átvendenek, s az átvételt a rovatjegyzékbe beirandják.

A mi pedig a nem kész pénzben, hanem arany és ezüst szerekben történendő ajánlatokat illeti, ezeknek valóságos belértéke csak műszerű olvasztás, vagy pontos érczkémet utján levén határozható a küldöttségek minden illyen egyes ajánlat darabját, minőségét, mennyiségét és súlyát a rovatos jegyzékbe fel fogják jegyezni mindenkinek ajánlatát külön pamutba kötendik, lepecsételendik, s kívül az ajánló nevének s az ajánlat fentebbi részleteinek feljegyzésével jelöndik, s ekéért a fent kijelölt kincstári hivatalokba átszoigaltatják, mellyek azokat viszont a pesti kincstári arany és ezüst váltóhivatalokhoz átküldik, hol az ajánlatok értéke árjegyzék szerint meghatározatván kisebb összevegekről az ideiglenes nyugtatóványok, nagyobbakról pedig az ajánlók kívánata szerinti kincstárutalványok felkészittetnek s a beküldő kincstári hivatalok utján az illető törvényhatóságí küldöttségekhöz kézhez szozoigaltatás végett elküldetnek.

Ezek végett az illető kincstári hivatalok nyugtatóványokkal, utalványokkal s rovatos jegyzékekkel, valamint szintugy utasításokkal is ellátatnak; a törvényhatóságokhoz pedig a rovatos jegyzékek szintugy számosabb példányban megküldetnek.

Ha fent kijelölt kincstári hivatalok valamely vidékre nézve távolságuk miatt alkalmatlanul feküdnének, az átadás bár melly más sóhivatalnál is megtörténhetik, erről azonban a pénzügyi ministerium előre hivatalosan értesidendő valamint szinte az ajánlatgyültés sikeréről két hetenként ugy nekem, mint a belügyministernek minden küldöttségek részéről hivatalos tudosítás teendő.

Budapesten a kincstár utalványok kész pénzeli megvétele egyenesen a főpénztárban, az arany és ezüstátadás pedig a pesti arany és ezüsthivatalban (Füldő utca Tüköri-házban) is történhetik, mind két helyütt kisebb összevegeknek ideiglenes nyugtatóványok melletti átvétele is eszközöltetvén.

9-ik. A pénzügyi ministeriumnál ezen ajánlatok számára külön országos hitel-könyv nyitattik, mellybe a hitelezések maradandó emlékül, valamint annak bizonyítványául is, hogy a status ezen hazafiai kölcsönöket a kötelezett időben miként fizette ki, név és nevezetszerint bejegyzettnek, s az egész munkálat folyama ezen hitel könyvből időnként a közönség köztudomására hozatik.

A törvényhatóságok ezen rendelet buzgó teljesítésére utasittatnak, a haza minden egyes polgára pedig segéd kéznyutásra felhivatik. — Kelt Budán, majus 24-án 1848.

A pénzügyiminister
Kossuth Lajos s. k.

Szemere Bertalan belügyminister válasza a révkomáromi bizalom adressére.

Nem ugyan szóról szóra, de valódi értelmében.

Kedves Révkomáromiak! önök nekünk f. hó 16-án bizodalmat szavaztak, jól tették, ezzel nekünk ismét több barátokat szereztek.

Lássák tehát önök, hogy mi bizalmukra érdemesek is valánk, hogy mi csakugyan a törvény hájörjei és kiszozoigaltatói vagyunk, lássák saját magukon.

Önök az 1848-ki XXIII-ki törvényczikkely értelmében restaurálni akarnak, helyesen, ennek szükségét magam is állattam, midőn minapi közrebocsátott rendeletem szerint meghagyttam minden városi hatóságának, hogy ezt hat hét alatt teljesítsék.

Önök csaknem kimultak ez időből.

De egy minap nálam volt alkományi barátom, és azt jelentette bukott pártja nevében, hogy önöknel az octoberi hidleszakadás miatt rémitő lázongás vagon, melly miatt önöknel restauratiót tartani nem lehet. — Önök tehát további rendeletig (míg barátom pártjának szebb jövője leendő) restaurálni nem fognak. Többnyire stb.

Uram, uram, belügyminister uram!

Komárom, és lázongás! bocsásd meg uram istenem e beszédet! Mint a bárányok járnak a békes polgárok karöltve egymással, olly egyetértésben és olly csendességben, hogy izraelitáink, kik már eddig mindenütt kisebb nagyobb mértékben megzaklattattak, kifogyhatatlanok magasztalatokban, — olly rend és csend uralg a városban, mint egy temetőn. — És a minister azt akarja elhitetni velünk, hogy lázongunk.

Ha már alkotmányos országban, hol a minister feleldősége valóság, Pontius vagy Pilátus jönne a ministerhez, és kérné őt, hogy függeszlené föl itt ott a törvényt, mivel lázongás vagon. Azt felelné neki: kedves barátom, jóllehet, hogy mi a collegiumban együtt diákoskodttunk, azért mégis pusztá szavadra a törvényt föl nem függeszthetem, hanem elküldöm Pétert vagy Pált, hogy vizsgálja meg igaz-e? Ha igaz, barátságomra mondom, teljesittendem kívánságodat.

A választás első estéjén egy fölfüggesztő rendeletet küldeni valahová azért, mivel valaki mondja lázongás vagon, hol azt sem tudják, mi a lázongás, annyit tesz, mint lázongást akarni előidézni, ott hol nincs, nem is volt soha, és nem is lesz, ha a muszka minket nyársra is kezdene huzatni.

És most ti boldog pestiek, tartsatok ujra menetet a ministerium ablakai alatt.

Ti nektek pedig becsületes csendet szerető komáromi polgárok, nyiljanak meg szeméitek.

Darázs.

Fehérvárról írják.

Mig a censura zsarnokolt felettünk, a papok vértelve voltak általa, s egy apátról annyit sem volt szabad mondaní, hogy potrohos, pedig ez a legkompetetsebb czimök: a censura békői szétörtettek, a papság vérté lehullott, kopogtassuk egy kissé őket, kik hatalmuk fénykorában az eszméket letilták a világról.

Annak megmutatására hogy a papság megérdemli a kopogtatást nem szükség felútni a multak évlapjait; nem szükség felmutatnom a párisi, sicíliai eseményeket, nem Husz János máglyáját nem a spanyol vérszéki bírák kínzó szereit; nem a magyarhoni posonyi gyalázatos vallatást, nem a gályarabok vérfoltjait: bűneik büntetése követendő őket.

A pecsovicus papok a forradalom alatt akkora kokárdát tűztek a bünpalástra, mint egy hintókerék, színelve szabadelműséget, mellyről fogalmuk sincs, örömet hirdetve az események felett, mellyek lelkeket vérezék föl.

Egy esetet hozok fel a napokból, melly szépen jellemzi a sötétség egy némelly fiait.

Fejérvárott majus 8-án kezdődtek a tisztújítási mozgalmak. A nép melly magában becsületes, és türelmes, némelly papok, és megbízottai által folytonosan arra izgatott, hogy protestáns tisztviselőnek e szent városban ne válasszanak.

Oh szent város! Lehet-e szent az a város, hol a bűnnek ennyi szolgálja vesztéget, bizik, és hivalkodik?

Polgártársaim! ott a tiszta mellett nem mondotok szerencsés napot a tisztelendő uraknak? talán majd megemlítik a kalapot.

A felső városbani káplán nyilvánosan szónokolt a reformáltak ellen. Szegény lelki beteg! azt sem látja hogy olly időket élünk, midőn nem minden csaholónak vetnek konczot. Nincs uracs-kám! gradus ad maiora. Ti mindig alább fogtok szállani, mert Petőfiként, a rothadt gyümölcs lehull fájáról.

Midőn egy reformált egyén jelöltetett ki a papok ügyvédé fel s alá járt a tömegben, kérve mindenkit hogy csak kálvinistát ne válasszanak; mit nyertünk általa? azt hogy kijelölt társa maradt városunk nyakán, ki még hidvámosnak is alkalmatlan volna.

Antal János fent szóval mondá a népnek „Atyámfiai tekintetek istenre! pogányt ne válasszatok, hanem igazhitűt.“ Ugyan kérem édes keserű uraim! Visszamennek azon időkre midőn a secták egymásnak bálvány ereitnekséget vagy bálvány imádást vetettek szemére?

Mint tiszta buza közt a konkoly ugy feketélt ott azon pap, és mint vérfolt az ártatlanság ruháján vereseltett egy kanonok-hasa. Dicső egy has, bizony pedig potrohós, már akármit is mondott hajdan a censor.

És mi lett eredménye a papi restaurationnak? Az hogy polgármesterré olly egyén választatott, ki a pokolra szállt régi rendszer legnagyobb hőse volt, hi minden administratori installation megjelent és mint kinevezett táblabíró az akkori új rendszerben semmi sérelmet nem látott.

Már hogyan is látta sérelmet az, ki annyi kegyelmet élvezett... az elvért. Éljen az új polgármester! Apponyi is ő nevezte volna ki királyi főfelügyelőnek.

A többi tisztviselők is egyet kettőt kivéve tölről mélszett testvérhajlások a polgármester ural, majd a főjegyző megrántja a zsinórt, s az egész gépezet megmozdul.

A ministerium csak bodzafa támasza számíthat tisztviselőinkben, mert azon pár jeles egyén, kit a véletlen besodort, csak pislogó csillag a tömördek sötétben.

Egyébiránt népünkről, különösen a földmives osztályról bizvást elmondhatjuk hogy felvilágosodottabb papjánál; mit azzal tanúsít, hogy ha tilosban kapja a papot, vagy oldalba veri, vagy a kanálisba ugratja.

Fejérvárott semmi tűz, semmi élet, alszik azon dicsőssége hamvai közt, hogy itt hajdan királyokat is koronáztak.

Megyénk nem sokkal elevebb. Nem is csoda, még az administratori rendszer czafrangjai lógnak rajta, kik körül soknak bottal sem lehet fejébe verni, hogy a Zicsi nem administrator, és hogy ő felelős.

Uram teremtem! szakállos bajszos embernek felelni, ki gyerek korában sem szokta azt.

Bizony pedig Zicsi nem administrator, és püspök bátyja a veszprémi nem fog többé traktálni.

Szegény táblabírák! hintsetek hamut fejetekre, öltözzetek zsákba! Zicsi püspök nem traktál!!!

Az augsburgi allgemeine Zeitung bécsi levelezője azt írja, hogy Magyarországnak austriai elszakadása az utolsó minden esetre semmivé teszi de a nélkül, hogy az által Magyarhon valamit nyerne, mert Austraán kívül senkit e világon nem érdekel azon kérdés, ha álljon e fenn Magyarország vagy nem?

Már kövesse meg magát édes levelező ur, de a mi fennállásunk, ugy hiszem legelőbb és mindének felett minket érdekel.

És mi tiszteljük ugyan Austraát s kívánjuk, hogy az isten hosszabbítsa, gyarapítsa és nagyobbítsa, de csupán az ő tönkre nem jutása tekintetéből függő állapotban maradni — már csak megbo- csásson hogy kimondom — mi nem akarunk.

Testvéri és jó szomszéd karjaink mindig készen fognak állani számára, valahányszor szent ügy védelmére szolit fel, hanem holmi fejedelmi szeszélyeknek, és kamarillen cselszövényeknek játszólabdáit, vak eszközeit — Isten ugy se, nem leszünk többé, ha mindjárt meg is haragszanak ráink, ha nem fognak is hochherzige Nationnak nevezni.

A nevezett levelező meg azt is írja hogy Palackinak cultus ministerré kinevezetése leginkább Battyani mimisterelnök fenyegető ellenzése miatt maradt el.

E választást maga a levelező igen szerencsétlennel nevezi a mostani körülmények közt. De — erre vonatkozólag — csodálkozva jegyzi meg azon jogkövetelést, mellyel Magyarország által, melly látszólagosan Austria főhatalma alatt áll — ennek előbe törvények szabotnak s indignatióval kérdi ha valjon nem játszdja ő Austria. azon katonaszerepét, ki — Grandville szeszélyes képe szerint azért nem fogá el az ellenséget, mert maga volt fogva nála.

A levelező ur nem igen tud distinguálni. A törvényszabály és tanácsadás közt nem tud különbséget tenni. Egyébiránt ezen nem is igen csodálkozunk, mert bécsi sógoraink ugy megszokták a tanácsadás szükségtelességét, az előbbi időkből, hogy már most a legbecsületesebb figyelmeztetés is tűzbe hozza őket.

Aztán ha ugy is állna a dolog, hogy minis- terelnökünk véleményét olly fontos következményű okokkal támogatá is mellyek annak el nem fogadását morális lehetetlenséggé tették: ezen olly igen fenakadni és zajt ütni, bécsi sógorainknak joguk csak ugyan nem volna.

Es ist nur eine kleine Vergeltung édes Frajndok, azon hosszas időközön át gyakorolt törvényszabásért, mellybe nekünk ugy szólva alig volt egyéb befolyásunk, mint az engedelmesség vagy — ovástétel.

(2)

A cenzurái fogságból épen most szabaddultak ki és kaphatók
Magyar Mihál
könyvtudájában szerencziek terén 410. sz. alatt.
Sajtószabadságról

nézetei egy rabnak

Irta Tánecsics Mihál.
borítékba fűzve csak 30. kr.

Népkönyv

Irta Tánecsics Mihál.
borítékba fűzve csak 30. kr.

Földmívelési ipar
ébredésének egyetlen módja

Irta Tánecsics Mihál
borítékba fűzve csak 10 kr.

(1)

Megjelenik e lap **minden este** Előfizetheti e lapra Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunator Piaristák épülete) és Emich Gusztáv könyvkereskedésében. — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM ÁRA 3 KR. PP.**